

Зміст

Подяки	7
Білі плями	9
де я все загубив	84
Таксист	104
АРАБАТКА	125
Сусіди	149
У святому колі	159
Єва все виправить	173
КРАСУНЯ МОЯ, або Вони кохались	185

Єва все виправить

1

Утомлені, схожі на здуті святкові кульки, сідниці ніяк не піддавалися. Єва потягнула курсор миші наверх, тицьнула на магічні комбінації клавіш, але все марно: сідниці Нонни мали змучений та потяганий вигляд, себто звичний для їхнього віку.

— Я все виправлю, Нонно, не хвилюйтеся.

— Євушка, знаю-знаю, сонечко. У тебе золоті ручки, а моя дупа вже така мертва, що ніякий фотошоп її не реанімує.

— Дивіться, — і Єва вказала пальцем на монітор. На екрані в півоберта стояла Нонна, жінка, чий вік стрімко наближався до половини століття, що не те ж саме, а, як каже сама власниця обвислих сідниць, набагато більше, ніж пів життя. Нонна — висока, колись горда, бо нестерпно красива жінка, а нині вітрогонка, яка змінила гонор на випрошування ще одного, тепер остаточно останнього «другого шансу». Бо всі попередні вона проґавила разом із тими чоловіками, геть усіма козлами та виродками, що спотворили її красу та долю. Але ж тепер, це точно-точнісінько, на Нонну чекало саме щастя. Бо щастя, тепер вона була упевнена в цьому, мало громадянство іншої країни і, радше за все, проживало в Австрії або Німеччині. Все життя Нонна оперувала своїм тілом, як потужною зброєю: вправно, помисливськи. Зараз зброя давала осічку, а Нонна — слабину.

— На що дивитися? Дупа вже не та. А мої синці під очима — це ж ними дітей лякати можна.

— Що ви наговорюєте! — Єва перевела курсор миші з сидниць на обличчя. Трохи чаклунства на клавіатурі... Очі Нонни засяяли. Ні натяку на втому та вік.

— Єво, ти чародійка! А тепер повернімося все ж до моєї дупи. Я ж не очима кліпати буду перед мужчиною.

Єві подобалась її робота. Справді. Жінки називали її чарівницею, феєю, коли були задоволені власним перевтіленням на фото після фотосесії. Рідко, але й таке теж бувало, Єву називали відьмою, переважно поза очі, якщо дівчина витворяла щось дивовижне з тілом клієнтки, щось вельми гарне, після чого опудало виглядало на світліні вишуканою красунею.

— Невже це я?! — шепотіла одна жінка іншій, роздивляючись свої свіжонадруковані світлини. Та друга дивилась на фото і підкушувала нижню губу від заздрості.

Шлюбне агентство працювало вже сьомий рік. Сама дія — шлюб з іноземцем — подавалась в агентстві, наче пігулка від усіх бід. Недешева, але дієва.

Павло з'явився в агентстві першим. Він рятувався від батьківського гніву, коли вилетів з університету на початку другого курсу. Його батьки «поступили» Павла до вишу, але юнак виявився нездатним навчатися. Можна сказати, у Павла замість правого ока стирчала камера. Зазвичай Nikon. Він почав фотографувати ще у школі, здається, у сьомому класі, на дешеву мильницю. Витрачав кишенькові гроші на плівку, тому у школі вічно залишався голодним. Може, тому Павло, хоч і подорослішав, але так і залишився, як його назвала одна з клієнток, «симпатичним дрищем».

Фотографувати підстаркуватих тіток, саме так висловився Павло, коли влаштовувався в агентство, хлопець наважився не одразу. Поламався трохи для додання значущості своєму хирлявому авторитетові. Але, коли пого-

дився, виконував свою роботу дуже добре, можна навіть сказати, першокласно, хоч і без відповідної освіти.

Клієнткам він подобався. Павло міг їх розворушити. Поряд з ним вони позбувалися сумних думок, скидали з напружених плечей тягар побуту, невдалих стосунків або набридливої роботи, витягували з потайної кишені сором'язливу усмішку, пристрасть та навіть жагу до життя.

— Камера любить вас, Єлизавето Петрівно.

— Павлушо, називай мене Лізою, я ще не така стара.

— Хто каже про старість, Лізо? Ви — секс-бомба!

Єлизавета Петрівна танула під теплим світлом та від лествоців юнака, відчуваючи себе знову королевою на танцях. Як колись.

Коли минуло свято останнього дзвоника й у руки Єви впав атестат про скільну освіту, дівчина так само не встояла від солодкого муркотіння Павла. Це сталося три роки тому. Єва відчувала дефіцит доброго ставлення до себе: батьки сварилися, життя не складалося, тому звабливі нашіптування симпатичного та дорослого Павла після роботи або в перервах між фотосесіями доводили дівчину до гіпнотичного стану. Павло зрозумів це одразу: може вчинити, як йому заманеться. Зазвичай хлопцю хотілося лише одного — швидкого перепихону в дальній кімнаті, що слугувала за роздягальню. Там ще такий зручний шкіряний диванчик.

Єва на більше не розраховувала, окрім поспішного сексу. Побачення, знайомство з друзями або батьками? Вона ні про що не питала, чекала, коли Павло, дорослий та досвідчений чоловік, запропонує. А він не пропонував. Спершу не пропонував, а потім, так вирішила Єва, вже було запізно про щось питати. Тому місце їхніх зустрічей залишалось незмінним. Роздягальня біля синього шкіряного диванчика. Серветки під рукою. Туалет ліворуч.

Дупу Нонни реанімувати не вдалося. Але Єві вдався акцент на обличчі — з нього зникла зайва двадцятка ро-

ків. Тепер Ноннин зад не мав особливого значення — його переважив магічний погляд темних очей, чітко окреслений благородними вилицями. Одне слово, таке перефокусування стовідсотково змусить якогось німця або австрійця голосно промовити:

— Виходь за мене заміж, Нонно!

2

— П'ятниця, може, проведеш мене?

Єва натягнула труси, прийнялася за джинси.

— Ні, Єв, давай сьогодні ти сама.

— Як і вчора...

— Я поспішаю, реально. Батько просив прийти раніше, — Павло застібнув ширінку.

— Чому затримався тоді?

— Бо хотів тебе. — Павло швидко цьомнув її в потилицю. — Єв, будь ласкава, протри тут усе.

Павло подав їй пачку сухих серветок та вказав на білі плями на дивані.

Єва саме відтирала з бильця його сперму, коли почула:

— Па-па.

І грюкнули двері.

Єва повернулась до комп'ютера, вимкнула його, потім світло, схопила наплічник та вийшла з агентства. Зачинила двері, опустила рошет.

На вулиці накрапав дощ. Пахло свіжим та новим, чимось давно сподіваним, приємним, тим, що от-от настане. Пахло весною.

Єва безрадісно йшла додому. Сірі залишки снігу крихітними купками ховалися попід дорогами. Усюди було мрячно; кримська зима — це завжди брудні черевики.

Єва жила у двокімнатній квартирі задрипаної панельки з батьком, що багато років пиячив, але запійно, щойно його дружина, Євина мама, покинула їх обох. Ця абсурдна

історія сталася рік тому. Мама, ефектна пишногруда блондинка, втомилась від пияцтва чоловіка та вирішила спробувати сили своєї звабливості. Прийшла на фотосесію до Павла. Змусила Єву обробити фотографії, а потім надіслала листи щастя декільком заможним те неосязним у талії іноземцям. Щасливець знайшовся швидко. Ним виявився швед з маленького містечка Пітео. Жінка, не задумуючись, зібрала валізи, щоб вже у Швеції планувати майбутнє весілля. Розірвати шлюб з алкашем виявилось неважко — достатньо було вчасно підсунути чарку-другу, а вже потім документи про розлучення.

...Вона почула гучні чоловічі голоси ще на сходовому майданчику.

«Засідають», — сумно подумала Єва і підійшла до дверей. Якогого тихше вставила ключ. Повернула.

У ніс вдарив застійний запах немитих чоловічих тіл та дешевого курива.

На підлозі валялася чиясь куртка. Черевиків не було, гості не вважали за потрібне знімати взуття, щоразу пхалися у ньому на кухню. Двері були відчинені. Хтось буркотів, але про що саме, не зрозуміло, бо, напевно, «засідання» тривало вже довго, співрозмовники ледь язиками ворушили.

— Господи, як же це набридло, — прошепотіла Єва, скидаючи куртку та черевики.

— О, доня моя прийшла. Слиш, пацани, це моя доня. Євка, заході на огоньок, — пробелькотів батько.

Батько ще тримався, а от «пацани» вже поснули. Тому ніхто не відповів.

— Євка, а ми тут плюшками балуємся, — батько розтягнув уста. На його верхній щелепі не вистачало «п'ятірки», а поряд із діркою красувався золотий зуб, блищав від світла лампочки-одиначки, підчепленої посеред кухонної стелі.

— Бачу.

— Хочеш випить, доню?

— Ні.

— З батей треба...

— Я не хочу, тату. Я б краще поїла.

— От ковбаска є, хочеш?

Батько потягнувся до завітраних шматочків саямі, нарізаних тоненькими кружальцями, відліпив один брудними пальцями та простягнув до Євиного обличчя. Єва гидливо відвернулась та відкрила холодильник. Порожньо. Відкрила хлібницю. Зашкарублий шматок батона. Знову холодильник. У зіжмаканій фользі розпластався дрібнесенький шматочок масла. Підійде. Єва поставила чайник.

— Кушай, доню.

— Не треба. Я не хочу, — Єва відштовхнула від себе брудні батькові пальці.

— От, жопа з ручкой. Ковбасу даю, а вона відвертається. Бачили таке, мужики? — батько пхнув одного, другого. — Повирубалися, чорти!

Чоловік почав трясти одного за плече, але в його венах кров змішалась зі спиртом, заглибивши тіло у сон.

— Знову не догодив батько. Так? Знову поганий батя. Ага, а мати твоя, хороша. Шльондра білобриса. Збігла від нас, сучка... А я, дурень, підібрав її брюхату...

— Ти ж і обрюхатив, — прошепотіла Єва.

— Шо? Шо ти там бурмочеш? Я обрюхатив? Так. Я. Я ніколи не відмазувався. Тому й оженився з нею. Щоб ти, невдячна, народилась у повній сім'ї.

Єва була готова дмухати на чайник, аби той скоріше закипів.

— І шо тепер? Мати твоя, лахудра, кинула нас. Мене кинула, дитину свою кинула. А ти на мене бочку котиш?!

— Тату, не починай.

«Як би ти не бухав так...»

Чайник закипів. Єва налила собі чаю, взяла тарілку з бутербродами. Пішла геть.

— А тепер я маю відповідати за тебе. Сам. Ти ж ще зовсім зелена. Ех, життя моє нелегке.

Батько подивився на своїх товаришів.

— Чуєте, собутильники? Підіймайте дупи свої, валіть вже додому, я спати буду.

Чоловіки засовались на стільцях.

«Треба було зайти в магаз».

Єва відімкнула двері своєї спальні, увійшла в темну кімнату, причинила за собою двері.

Батько з друзями ще з пів години з'ясовували між собою, кому й куди треба йти, хто у себе вдома, а хто у гостях. Єва не прислухалась до суперечки. Такі розмови під дверима бували часто і закінчувались частіше за все мирно, бо ні в кого не вистачало сил на бійку.

3

Ранок задзвенів улюбленим рингтоном Nokia і сонячними променями на простирадлі. Вікна на схід — справжня знахідка для тих, хто не в змозі вранці продерти очі.

Єва спершу зачинила на замок двері своєї спальні, а вже потім пішла на кухню. Нікого не було. Лише порожні пляшки від горілки під столом, бо порожня пляшка на столі — погана прикмета, порожні чарки та напівпорожні горнятка з-під чаю з втопленими у них недопалками. Ковбасні кружечки висохли та скрутилися серед хлібних крихт. Треба було все прибрати.

Батько спав на дивані обличчям на брудній подушці. Слима витікала з лівого куточка рота, залишаючи на пошивці вологий слід. Батько спав одягнений та взутий. Єва мимоволі скривилась та пішла у ванну.

Вдома у Єви дзеркало було лише там, у ванній кімнаті. Маленьке, тьмяне, підгрижене сірими каламутними плямами. Ним користувався батько під час гоління, коли, виходячи з запою, згадував про роботу, вдягав щось чисте і йшов у житлове управління питати, хто за минулі дні викликав сантехніка. Сьогоднішній день був не з таких. Але,

попри будь-які дні, Єва не наважувалась дивитись на себе у цьому дзеркалі. Це була погана прикмета. Для неї.

Єва не стежила особливо за своєю зовнішністю. Але й сірою мишею не була. Довге русяве волосся, ластовиння та великі карі очі. Їй не потрібно було щось увиразнювати, тому на обличчі майже ніколи не було косметики. Чесно кажучи, Єва не вміла нею користуватися. У косметичці — бальзам для губ, пара тампонів та ібупрофен від частого головного болю.

Вона взагалі не мала звички вдивлятись у своє відображення. Не цікавилась власними фізичними недоліками або перевагами. Натомість досліджувала чужі, виправляла та приводила до того стану, який подобався їхнім власникам. А вдома батько змушував Єву збиратися надто швидко зранку та, коли вона поверталась з роботи, так само швидко зачинятися у власній кімнаті. На домашнє дзеркало не вистачало Євиного життя.

— Ти запізнилась.

Павло зупинив на хвилику фотосесію. Клієнтка стояла на чорному фоні, біля стільця. На ній червона сукня, у руках велике віяло. Така банальщина подобалась підстаркуватим європейцям.

— Вибач, маршрутки довго не було.

— Вставай раніше.

— Тато вчора гуляв з друзками своїми...

— Ага, — Павло не слухав. — Єв, я скинув тобі сет з Мариною, он вона сидить, чекає на тебе. Оберіть з нею щось, — тут Павло перейшов на шепіт. — Одразу кажу, портрети гівняні, але оберіть один, будь ласочка. Я її більше знімати зблизька не буду.

— Чому?

— Подивишся на її пори...

— Ясно.

— У нас сьогодні багато роботи. Так що давай, — Павло лягнув вільною рукою Єву по заду.

— Навіщо ти камеру взяв сюди?

Вони сиділи на синьому диванчику та курили. Павло щось налаштовував на фотокамері. Єва спостерігала за його рухами та за тим, як він намагався диміти вбік, аби дим минав очі. За вікном, здавалося, настала глибока ніч. Сніжило. Щойно пішла остання клієнтка. Важкий робочий день завершився.

— Хотів зробити пару твоїх фоток.

— Не нафоткався за день...

— Я вже думав — ці баби не закінчатся!

— Вони хочуть заміж.

— Було б чого хотіти.

— Хочуть кращого життя.

Павло загасив сигарету та зробив декілька знімків.

— Зніми светр.

— Ти будеш знімати мене?

— Ну так. — Павло направив камеру на Єву.

— Тобто, трахатися не будем.

— Ну зніми.

Він дивився на неї через камеру, не рухався.

Єва поклала сигарету у попільничку та зняла светр. Чорний дешевий бюстгальтер з речового ринку, пушап.

— Знімеш його?

— Ні.

Павло посунувся ближче, навів камеру на Єву. Ще декілька знімків.

— Знімай ліфчик.

— Не хочу.

— Давай.

Вона зняла.

— Вставай, відведу тебе до дивану.

Єва повернулась додому. Брудний посуд, сморід, таргани, що спостерігали за нею зверхньо з самої стелі, пихато

рухаючи рудими вусиками; розкидані речі, чужі та огидні пики батькових дружків та сам батько, п'яний як чіп. І мати, якої немає. Навіть у листах, навіть у новорічних листівках.

— О, доня прийшла, — від батька тхнуло кислим. — Не кидає батю, не те що мать. Жопа в шляпі твоя мать. Поняла?

— Тату, йдем вже спати.

Він слухняно піднявся та одразу норовив впасти, але Єва тримала його міцно.

— Мужики? No pasaran!

Поступово, минаючи двері у ванну кімнату та велику тумбу в коридорі — завади, що не пропускали можливості затримати обох синцями та забоями, — вони дісталися батькової кімнати. Вже там чоловік впевненим швидким рухом впав на диван. Єва почала стягувати з нього взуття.

— А я ж, доню, її любив.

— Знаю.

— А вона мене отак, як собаку блохасту, кинула.

Від раптової плаксивості обличчя п'яниці стало ще бридкішим.

Єва вкрила батька ковдрою. Одяг з чоловіка знімати не стала.

Коли Єва повернулась, на кухні вже нікого не було.

«І чого я не зайшла у магаз?» — подумала Єва, коли у холодильнику знайшла лише ту саму зсохлу ковбасу. На вечерю знову голий чай.

Дівчина окинула оком полиці. Кухня, коридор, ніби нічого не пропало. Зачинила на замок вхідні двері. Підійшла до дверей своєї кімнати. Встромила ключ у замок, повернула ключ, процинила двері.

Поставила чашку з чаєм на стіл, включила комп'ютер, розстелила ліжко. Ввімкнула негучно музику. За вікном задавав власний ритм нічний дощ. Цукерки, якими сьогодні пригостила щира клієнтка, заколисували голод. Єва ковтнула чаю і розгорнула останню цукерку, коли на пошту прийшов лист від Павла:

«Нонна попросила. На завтра. Виправиш?»

Дівчина відкрила в галереї вкладене у лист зображення, де серед портретів і декількох знімків на тахті одне фото виривалось з ряду. Пристойний, навіть милий портрет юної дівчини. Її портрет.

Уперше Єва дивилась на своє зображення — і не бачила нічого привабливого. Анічогісінько. Усе потребувало порятунку фотошопом, значної роботи не одну годину. Геть усе на фото виглядало як суцільний недолік.

Спочатку чоло: тонкі горизонтальні зморшки. Пористість шкіри. Коли вона востаннє користувалась маскою, що очищує пори? Темні кола під очима, ну, це норма в її житті, але під заборонаю для фотопортрета. Хворобливий рум'янець, підборіддя, що лиснілося, ніс у чорних цятках, сухі потріскані губи, що віддавали синюшністю, скуйовджене волосся, що розпушувалося на кінчиках, надто бліда шия і плечі, скособочені — одразу помітно, що їхня власниця не знайома з вправами для постави...

Усе це треба було виправити. Як завжди.

І Єва виправляла, рухаючи курсор миші по обличчю. Зморшки на лобі від головного болю, бо щоночі засинала під нічні п'яні теревені батька та його товаришів. Темні кола під очима — це заслуга хронічного недосипання. Шкірні недоліки — витвір поганих харчів, бо не можна вечеряти пустими бутербродами, а замість сніданків надавати перевагу нікотину. Все можна було б виправити. Якби можна було би виправити своє життя. Повернути матір, змусити батька кинути пити, вичистити батьківську квартиру, повимітати звідти тарганів, зробити ремонт, повернути у сім'ю турботу. Стерти байдужість, додати теплоти, бажання зустрічатися вдома за гарячою вечерею, прати одяг та міняти постіль хоча б раз на два тижні, закуповувати продукти та, відчинивши дверцята холодильника, бачити у ньому каструлю з супом, сир та йогурт замість розсолу та дешевої ковбаси на закуску.

Дощ від енергійного техно перейшов у блюз. Дощ вми-
вав шибки, оплакував зиму. Єва водить пальцями по ві-
зерунку свіжих шпалер, ще вологих від клею. Кухня напо-
внюється запахом ванілі, що, як завжди, обіцяє сирники на
сніданок. Єва бачить, як її мама крутиться біля плити, де
шкварчить пательня. Мама у фартуху, що вигідно підкрес-
лює її пишні груди. Вона встигає налити, подати, усміхну-
тися, поправити волосся тильним боком руки.

«Євушко, будеш сідати, прикрий квартиру, щоб тебе не
протягнуло», — чує дівчина.

А поруч неї батько. Тато. Свіжопоголений та одягнений
у чисту сорочку. Він сидить за столом та наминає яєшню.
Євина дитяча чашка з каркаде на столі. Як вона любить —
повна по вінця... І сонце променями до сніданку...

— Слиш, доню, — пошепки, — дай пятьорік, не вистачає.
На пиво не вистачає. Помру зараз, якщо не похмелюся.
А, доню.

Він нахилився над її обличчям так низько, що Єві до-
велось прикрити ніс рукою. На її ліктях відбилися кнопки
клавіатури. На мобільному задзеленчав будильник.